N°. 153. A°. 1848.
Donderdag, 21 December.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 18 *December* 1848.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur dezer Kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat tengevolge van het daartoe gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de navolgende Slaven, als:

1°. Aan de slavin *Anna*, toebehoord hebbende aan de Weduwe H. L. DE MEINERTZHAGEN, geb. MIE-SEGAES.

2°. Aan het slavenkind *Karel*, toebehoord hebbende aan J. E. SCHMID.

3°. Aan de slavin *Magdeleentje*, toebehoord hebbende aan ALEXR LYONS.

4°. Aan de slavin *Cornelia*, toebehoord hebbende aan C. H. BECKER.

5°. Aan de slavin *Maria* en hare kinderen, *Mathijs*, *Jacoba* en *Josephina*, afkomstig van ISAK NAHAR MESQUITA.

6°. Aan de slavin *Naatje* en haar kind, *Susanna*, toebehoord hebbende aan W. G. GOUVERNEURS.

en 7°. Aan de slavin *Maria* en hare kinderen *Johannis Lodewijk* en *Sara Catharina Elisabeth*, toebehoord hebbende aan HEIJDEMAN VAN EIJMA.

en dat gemelde gemanumitteerden voortaan de namen zullen voeren van:

1°. *Anna Maria Zhagen.*
2°. *Carolus Gustaaf Gottlob Plunjes.*
3°. *Maria Magdelena Lens.*
4°. *Saraatje Cornelia Bekken.*
5°. *Johanna Maria Petronnella van der Kast.*
Matthijs Pieter van der Kast.
Jacoba Albertina van der Kast.
Josephina Dagloria van der Kast.
6°. *Naatje Gouvernante.*
Susanna Wilhelmina Jacoba Gouvernante.
en 7°. *Maria Hoofdman.*
Johannis Lodevicus Hoofdman.
Sara Catharina Elisabeth Hoofdman.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 20 *December* 1848.

Bij Gouvernements-resolutie van den 19den dezer maand, No. 1563, is met den 1 Januarij aanstaande

1°. Aan den Heer M. A THURKOW, bij wege van periodieke aftreding een *eervol* ontslag verleend, als *Oudste Lid van den Kolonialen Raad* en als *Heemraad* der divisie *Saramacca*, onder dankbetuiging voor de in die betrekkingen bewezene diensten.

2°. De Heer G. C. BOSCH REITZ JR. provisioneel onder de nadere goedkeuring des Konings, benoemd geworden tot *Lid van den Kolonialen Raad*, met opdragt tevens aan denzelven van het Heemraadschap der divisie *boven Suriname* en *Thorarica*.

3°. Het *Lid van den Kolonialen Raad* de Heer J. DE NIEFELD *eervol* ontheven van het Heemraadschap der divisie *boven Suriname* en *Thorarica*, en daarentegen aan denzelven opgedragen het opengevallen Heemraadschap der divisie *Saramacca*.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 20 *December* 1848.

(24043) Alzoo A. DESSÉ en J. WILSON, Eigenaren der Plantagie *Leasowes*, zich bij rekest aan het Gouvernement hebben geadresseerd, met het verzoek om den slaaf *Cutusoff*, van den naam van dat Effect af- op dien van A. MAC INTOSH voor den *vrijdom*, over te doen schrijven.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van oppositie daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements-Secretarie te doen.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 20 *December* 1848.

(24044) Alzoo de Administrateur der Plantagie *'T Vertrouwen*, zich bij rekest aan het Gouvernement heeft geadresseerd, met het verzoek om den slaaf *Thomas*, van den naam van dat Effect af- op dien van T. KAAS TZ. voor den *vrijdom* over te doen schrijven.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van oppositie daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen na de dagteekening dezer van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements-Secretarie te doen.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

PARAMARIBO *den* 19 *December* 1848.

(24048) Alzoo A. W. OPPENHEIMER, zich aan het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* heeft geadresseerd, verzoekende voorloopige uitbetaling zijner vordering ten laste de Plantagie *la Singularité* aankomende den Boedel H. A. BUHK.

Zoo wordt hiervan mits deze aankondiging gedaan, ingevolge artikel 4 der Publicatie dd. 5 December 1843 (Gouvernements-Blad No. 8.)

De Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(23707) De fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen over *zes* weken, den juisten dag nader te bepalen, in het openbaar doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de *Timmermans Straat*, bekend onder N. W. La. E No. 301e. en O. W. La. D No. 825e. aankomende wijlen ABRAHAM SOLIS, als Erfgenaam van deszelfs Moeder Wed. JS. SOLIS geb. FEREIJRA.

Paramaribo, den 20 *December* 1848.
M. N. ARLAUD, *2de Commies.*

Aanstaande ZATURDAG den 23sten dezer, des morgens ten *zes* ure, zal de gewone Exercitie met de *BRANDSPUITEN* plaats vinden, zullende de Brandmeesters, Onderbrandmeesters en verdere Werklieden, ten *half zes* ure present moeten zijn aan het lokaal der Spuit waartoe zij behooren.

Paramaribo, den 20 *December* 1848.
De Opperbrandmeester,
H. G. ROUX.

(24046) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname* zal over *zes* weken dag en datum nader te bepalen, publiek bij Executie verkoopen:

De *helfte* in de Plantaadje *PIETERSZORG* cum annexis gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, tusschen de Plantaadjen *Einde Rust* en *Leijerdorp*, aankomende ANTON WHARTON WHITE.

Paramaribo, den 18 *December* 1848.
A. DE RANDAMIE.

SEQUESTERS

van de Plantaadje *Rustenburg*, bieden bij inschrijving, het hoogste bod goedgekeurd wordende, te KOOP, aan:

41 Vaten SUIKER,

voor rekening en risico van den Kooper, binnen den tijd van *veertien* dagen af te halen.

De inschrijvings-billetten worden aangenomen ter Griffie van het Geregtshof, tot Zaturdag den 23 dezer, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 20 *December* 1848.
(24047)

VAN DE REPUBLIEK IN FRANKRIJK.

Een woord over de vroegere Monarchale Partijen.

Het is onder deze titels, dat de Heer *Gustave de Romand*, een der beroemdste politieke schrijvers van Frankrijk, thans weder een paar vlugschriften heeft uitgegeven; om aan te toonen, hoe al de noodlottige gebeurtenissen, die zoo zeer op het diepe ongeluk van de volksklasse en van den nijveren burgerstand zijn uitgeloopen, die alle neringen hebben verwoest, alle eerlijke kostwinningen hebben gestaakt en den vroeger welgestelden ambachtsman bij den thans naderenden winter met de uiterste ellende bedreigen,

aan niets anders te wijten zijn, dan aan het, sedert meer dan een halve eeuw, in Frankrijk wortel geschoten hebbende en telkens met vernieuwde kracht weder opschietende denkbeeld, dat *godsdienst familie en eigendom* in eenen staat niet alleen ijdele, maar zelfs schadelijke denkbeelden zijn.

De door dezen schrijver bijgebragte vermaningen, ofschoon in het bijzonder voor Frankrijk geschreven, bevatten evenwel, getuige onder anderen het ongelukkige Duitschland, ook wijze en nuttige wenken voor andere volken.

Het zij ons gegund onzen lezers, in het volgende, een enkel uittreksel er uit aan te bieden.

» Van alle kanten hoor ik herhalen, dat Frankrijk op dit oogenblik eene staatkundige proefneming doet en dat die proefneming een noodwendig gevolg van zijnen toestand is. Welke is ook in de daad de toestand van het land, dat zelf bekennen moet, na eene zestigjarige omwenteling er nog niet verder dan tot proefnemingen mede gevorderd te zijn. Welke diepe spotternij is er niet in die bekentenis gelegen. Hoezeer zou zij op den langen duur het nationaal karakter niet benadeelen; en ziedaar toch de vrucht, die wij te danken hebben, aan het door de constituerende vergadering ingevoerde stelsel, van zich in het staatkundige door loutere bespiegelingen te laten leiden, in plaats van zich aan de overlevering te hechten om de wijzigingen, die de tijd in de zaken noodig maakt, langzaam in te voeren, zonder de geleidraad te verbreken, die de tegenwoordige geslachten aan de vroegere verbindt en die alleen de tijdstippen van overgang kan hoeden, van zich te verliezen in een doolhof van gekheden, die stellig altijd en dikwijls zwaar geboet moeten worden.

» Aan Parijs, toen het zich in opstand stelde tegen den Koning, die het in 1830 had uitgeroepen, bleef voorzeker weinig keuze omtrent de partij, die het thans zou kunnen nemen. Parijs had in 1814 en 1815 *Napoleon* en de Koning van Rome verstoten. In 1830 had Parijs *Karel X* en zijn geheel gezin verjaagd. Nu eindelijk in 1848 verbrak Parijs weder den Koning zijner keuze en teregt heeft het begrepen, dat het zich thans niet ter gunste van het stamhuis van *Lodewijk Philips* verklaren kon, na dat stamhuis in den persoon van zijn hoofd, zoo zeer met smaad beladen te hebben.

« Parijs, die groote maker en vernieler van Koningen die trotsche hoofdstad welke het koningschap zoo lang met gunsten had overladen; die fiere stad, die door onze Koningen tot koningin van al onze steden verheven was, heeft zich in de bezwijmeling harer oppermagtigheid zien wegsleepen in eene reeks van buitensporigheden, die er haar toegebragt hebben, ten behoeve der republiek afstand te doen van die kroon, welke de kunsten en de schatten van geheel de wereld omgeven hadden met eenen in het heelal nooit gezienen glans en het wonder van de hedendaagsche beschaving heeft, om aan de barbaarschheid te ontsnappen, geen ander redmiddel gezien, dan van zich in eene oorlogsvesting en eene verschanste legerplaats te herscheppen.

« Is het nu aan de republiek, dat al dit kwaad te wijten is. Dit willen wij niet beweeren, want het zou onbillijk zijn den republikeinschen regeringsvorm te verwarren met de buitensporige driften, die op dit oogenblik in Parijs het gevolg der centralisatie zijn. Noch de republiek, noch het koningschap zijn, in het afgetrokkene beschouwd, volstrekt goed of kwaad; het volstrekt goede of kwade er van zijn het gevolg van de goede of slechte regeling der republiek of van het koningschap. Frankrijk, hetwelk door de werking der centralisatie opgehouden heeft zijn eigen meester te zijn en dat door zijn eindelooze omwentelingen op het stuk van gouvernement weifelend en onverschillig geworden is; heeft ten gevolge daarvan zich de republiek van 1848 getroost, zonder dat eenig protest, zich heeft doen hooren ter gunste van een enkel dier pretendenten, die op de erflating van *Lodewijk XVI*, van *Napoleon* en van *Lodewijk Filips* aanspraak maken.

« Welke is nu op dit oogenblik de klip, die de republiek te duchten heeft en, wie zijn hare vijanden. Deze zijn de mannen en de beginselen van het provisioneel gouvernement en zoo de 24ste Februarij met eene zwarte noot in de geschiedrolle van Frankrijk wordt aangeteekend, zoo zal het niet zoo zeer te wijten zijn aan de invoering van het republikeinsch stelsel, als wel aan de verderfelijke leerstellingen, die op dien dag door het provisioneel gouvernement zijn gepredikt geworden.

» Noch het transporteren van eenige duizende gevangenen over zee, noch het ontwapenen der voorsteden, noch het opslaan van een legerkamp rondom Parijs zullen den maatschappelijken oorlog een einde kunnen doen nemen; en geen dier middelen van beteugeling zal de gemoederen bevredigen, zoolang de overwonnelingen de tusschenkomst van het geweld en niet die van het regt daarin zullen vermeenen te zien.

« Verlaat derhalve het dwaalspoor van het logenachtige der Socialistische bespiegelingen, gij republikeinen van daags te voren, die niets van de roode vlag wilt weten en plant moedig uwe vlag op het terrein van de familie en van den eigendom. Houdt vooral op langer te spelen met de meerder of minder opregt gemeende formulieren, die gij in uwe staatsregeling wilt invoeren en miskent niet langer de kracht, die er in die dubbelzinnige formulieren gelegen is, want de volle maatschappelijke levenskracht is u voldoende bekend geworden en aan uw hoofd ziet gij kloeke en beproefde generaals. Frankrijk wil de republiek niet verwerpen, maar het stelt zijne voorwaarden. Frankrijk, het is waar, geeft weinig om den vorm, welken zijn gouvernement mag hebben, maar verlangt dat zijn gouvernement het de onschendbaarheid van de godsdienst, van de familie en van den eigendom zal waarborgen. Die noodwendige grondslagen van alle maatschappij zijn door Frankrijk ten koste van zijn bloed gered geworden; u voegt het thans, die ontzettende opofferingen gewenschte vruchten te doen dragen. Frankrijk heeft het communismus verpletterd en ook u zou het op uwe beurt verpletteren, zoo gij u niet mogt haasten de door u vernielde orde te herstellen, en zoo gij blijken mogt nog onvermogender dan het koningschap te weten, om het der duurzaamheid, die het noodig heeft, te verzekeren.

« Weg met dat regt tot arbeid, dat tot aanleiding en verschooning van de Junijbarrikaden heeft gediend. Weg met de opklimmende belastingen. Weg met de bloedige leus van 1793. Weg met het socialimus. Weg met hen, die het volk vleijen, om het zich des te beter dienstbaar te maken. Weg met alle opvolgers van *Robespierre* en *Baboeuf*!

» De socialistische republiek, de republiek van Februarij is met het provisioneel gouvernement gevallen; de republiek, van welke Frankrijk thans de proef wenscht te nemen, heeft tot leus gekozen: *godsdienst, familie, eigendom*. Zij vertegenwoordigt niet langer, zoo als onder het provisioneel gouvernement den opstand van hen die niets bezitten, tegen den eigendom, maar de eensgezindheid van alle Franschen en het beëindigd zijn van allen burgerlijken tweespalt onder hen, door het uitsluiten van alle pretendenten, die er steeds op uit waren de tweedragt te onderhouden. De republiek in Frankrijk ontleent hare levenskracht voornamelijk uit de noodlottige verdeeldheid van de monarchale partijen en hare zending bestaat in het vereenigen van alle eerlijke lieden van alle meening, in eene enkele groote nationale partij, die noch overwinnaars, noch overwonnelingen zal kennen; waarin de vrijheid voor allen gelijk zal zijn, waarin alle regten geëerbiedigd zullen worden; waarin het hersenschimmig verzinsel van eene denkbeeldige gelijkheid plaats zal maken voor eene billijke en wezentlijke gelijkheid, de gelijkheid voor de wet, waarin de staatkundige broederschap van *Robespierre* plaats zal moeten maken, voor de broederschap van het Evangelie; waarin rijken en armen tot rigtsnoer zullen hebben eerbied voor de wet en liefde voor het Opperwezen.

» Bijaldien zoodanige republiek niet als een ijdel droombeeld te beschouwen is, zal zij de meest wettelijke, de meest in den volksgeest vallende soort van alle gouvernementen zijn; moet zoodanige republiek slechts een ijdel droombeeld wezen, zoo kan de republiek ook voor Frankrijk niets beteekenen en kan zij er onmogelijk blijven bestaan.

» Welke is de grenslijn tusschen vrijheid en losbandigheid? Het algemeen volksgeweten zelf is in staat die lijn aan den wetgever op te geven. Een billijk gouvernement behoeft niet te schromen om zijne beginselen en handelingen aan de algemeene beoordeeling te onderwerpen, maar alle aanvallen tegen de godsdienst, de famillie en den eigendom zijn zoo vele maatschappelijke misdaden, die een gouvernement niet kan dulden, zonder aan zijnen pligt te kort te doen.

» Uit het beginsel der vrijheid spruiten voort het regt van associatie, dat van vereeniging en zelfs de eenige verstandige reden voor de organisatie van den arbeid.

« Het beginsel van de gelijkheid der standen heeft centralisatie, waarvan het communismus het uiterste is, doen ontstaan; het eerste gevolg van het beginsel der vrijheid zal derhalve wezen, het weder doen vervallen van de centralisatie, waardoor aan alle werkelijke regten het hunne hergeven zal worden en de orde en overeenstemming in de maatschappelijke eenheid hersteld zullen worden.

» Het is ons bekend, wat de Socialisten verstaan onder het organiseren van den arbeid en onder het regt tot den arbeid, en hoe de centralisatie wonder wel op hunne stellingen past, het is ons bekend dat zij niet slechts alle te niet doening van het regt van eigendom bedoelen, maar ook zelfs willen, dat men van alle menschelijke persoonlijkheid afstand zal doen. Is het nu denkbaar, dat Frankrijk zich immer zoo schandelijk diep zal willen verlagen.

« Wat Frankrijk behoort te verlangen, is het ongeluk te verligten, den zwakke bijstand te bieden, den arbeid aan te moedigen, de onbelemmerde en vrijwillige uitoefening van alle edele opwellingen van het hart voor te staan; wat Frankrijk behoort te verlangen is het leven der gemeenten en der provinciën, het regt van vereeniging en dat van associatie, en ziedaar wat de centralisatie het nimmer zal kunnen verleenen, zonder het aan het communismus prijs te geven. (*Amsterd. Ct.*)

Te Paramaribo bij J. J. ENGELBRECHT.